

ב א מיי פ"ד מהל' נשואות כפיס ה' ח סמג ששן כ טושי"ע א"ח ס' קבט סעף י: **בא** ב מיי שם פט"ו ה' יב [טור א"ח ס' קבט] [קבט] [וכבר אלפס פרק הקורא את המגילה דף רעד. ונל"ש שם סימן כג]: **בב** ג מיי שם סמג שם טושי"ע א"ח ס' קבט **בג** ד ה מיי שם ה' יא טושי"ע שם סעף י: **בד** ו מיי שם ה' י סמג שם טושי"ע שם סעף כ: **בה** ז מיי שם פט"ו ה' ט סמג שם טושי"ע שם סעף כה: **בו** ח ט מיי שם ה' ח טושי"ע שם סעף כד: **בז** י מיי שם הלכה ט טושי"ע שם סעף כה: **בח** כ מיי שם ה' ח טושי"ע שם סעף כז: **בט** ל מיי פ"י מהל' פרה (לומה ה' ז):

תוספות שאננין

ח"ש דא"ר יהושע בן לוי אפי' מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמי' וקשה דלננין מה מירי אי ליננין צירוף קשה מדאמרין פרק כל גנות ציבור בקטנה ויחיד בבדולה אין מצטרפין וא"כ פליג עליה דר' יהושע בן לוי וליענין לצאת בן ידי חובתו א"ר יהושע בן לוי דאפי' מחיצה ברזל וכו' אבל לעולם אינו מצטרף וא"כ הכי קאמר רב התם וכן בתפלה פרק אין צולין גבי פסח הנאכל בחבורה מן האגף ולפנים כלפנים מן האגף ולחורן כלחורן אגף היינו משוקף ואמר רב עולה וכן לתפלה והיכי קאמר רב שלא יצא ידי חובתו והתנן היה עובר אחורוי בית הכנסת ושמע קול שופר או קול מגילה אם ברוך לבו יצא ופ"י הדתם עובר הכנסת ושמע קול שופר או קול מגילה אכל לענין דבר שבקדושה צריך כגון קדיש וברכו וקדושה לדון זה אמר רב דמפסקת:

(א) ז"ל דלא בעי עשרה שפיר לא יד"ס אכל לענין דבר שדקדושה דלנין עשרה כגון וכו'.

כל בהן שאינו עושה דרובן עובר בשלשה עשה. וירושלמיצמקת נזיר פרק כהן גדול מהו שיטמא אדם לנשיאת כפיס אחוי דר' אבה בר כהן אמר קמיה ר' יוסי בשם ר' אחא מטמא כהן לנשיאת כפיס שמע ר' אחא ואמר אנה לא אמרי ליה כלום חזר ואמר או דילמא לא שמע מיניה אלא כיון דלמר ר' יהודה בר פזי בשם ר"א כל כהן שעמד צבהכ"נ ואינו נושא את כפיו עובר צעשה וסבר למימר שמתעט עשה דומה למזות ל"ת אמר אנה לא אמריית ליה אייתוניה ואנה מלקי ליה (ט) [ר' אבהו הוי יתיב וממני צבי כנישתא דקיסרין והוי תמן מיתנא ואחא עונתא דנשיאת כפיס ולא שאלון ליה] אחא עונתא דמילילא ושלון ליה אמר לטון על נשיאות כפיס לא שאלתון לי ועל מיללא אחון שאלון כד שמעון כן הוה כל חד וחד מנחון משמע גרמיה וערק:

הא דסליק פ'פרקים. ה"ה אי לא סליק אלא דמחזיק נפשיה ע"י מתנות כהונה כמו שאמר צפרק הורוע (מולין דף קג.) אמר אביי מריש הוה חטיפנא מתנתא וכו' עד משקל נמי לא שקילנא לצר ממעלי יומא דכיפורי לאחזוקי נפשי צבהי ולפרוס ידיה אנסי ליה עיניה: **הא** דאניסי הא ד"א אניסי. צסוף מסכת ר"ה (דף לה.) אמרי' דדוקא הני שצטדות אניסי אכל הני דקיימי צמתא לא אניסי: **מחיצה** מאי. י"ל דדוקא דלא אניסי קמצעיא ליה אכל צדאניסי פשיטא דמי גרע מחציהם שצטדות וא"ת אי לא אניסי אלא עדימי מעט שאחורי הכהנים אלא הפסק מחציה י"ל עם שאחורי הכהנים מראין צעמנן כאליו אין הצרכה חצובה צענייהם דכתיב אמור להם פנים כנגד פנים והן עומדים אחורי עורף אכל צהפסק מחציה כיון דלא קיימי אחורי עורף לאו מילתא היא דלא חזינן דקפיד קרא צבהי. מההיא דסוף מס' ר"ה (דף לה.) משמע דה"ה לתפלה והכי משמע נמי צפרק כיצד זולין (פסחים דף פה:) דתנן אצר צילא מקלמא לחון מן האגף ולפנים כלפנים מן האגף ולחון כלחון אמר רב וכן לתפלה ופליגא דר' יהושע צן לוי דלמר רבי יהושע צן לוי אפי' מחציה וכו' מדקא פטיט סתמא דגמ' ממילת' דריצ"ל ש"מ דקיימא

משלהם תהא והילכתא כוותיה דאביי יולית הילכתא כוותיה דרב חסדא: (סימן מתאוו"ה לברכ"ה דוכ"ן בעבוד"ה כו"ס מכי"ר נהג"ה בעגל"ה): אמר ר' יהושע בן לוי מנין שהקב"ה מתאוה לברכת כהנים שנאמר ¹ וישמו את שמו על בני ישראל ואני אברכם ואמר רבי יהושע בן לוי ככל בהן שמברך מתברך ושאינו מברך אין מתברך שנאמר ² ואברכה מברכך ואמר ר' יהושע בן לוי ³ ככל בהן שאינו עולה לדוכן עובר בשלשה עשה כה תברכו אמור להם וישמו את שמי רב אמר חוששין שמא בן גרושה או בן חלוצה הוא ולא פליגי הא דסליק לפרקים הא דלא סליק לפרקים ואמר ר' יהושע בן לוי יכל בהן שאינו עולה בעבודה שוב אינו עולה שנאמר ³ וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים מה להלן בעבודה אף כאן בעבודה אינו והא ר' אמי ורבי אסי סלקי רבי אמי ורבי אסי מעיקרא הוו עקרי כרעייהו ממשא לא הוה מטו התם וכדתני ר' אושיעיא הלא שנו אלא שלא עקר את רגליו אבל עקר את רגליו עולה ⁴ ותנן נמי יאם הבטחתו שנושא את כפיו וחוזר לתפלתו רשאי והיוני בה הא לא עקר אלא דגד פורתא הכא נמי דעקר פורתא ואמר ריב"ל אין גותנין כום של ברכה לברך אלא לטוב עין שנאמר ⁴ טוב עין הוא יבורך כי נתן מלחמו לדל אל תיקרי יבורך אלא יברך ואמר ר' יהושע בן לוי מנין שאפי' עופות מברין בצרי העין שנאמר ⁵ כי חנם מזורה הרשת בעיני כל בעל כנף ואמר רבי יהושע בן לוי כל הנהגה מצרי העין עובר בלאו שנאמר ⁶ אל תלחם את לחם רע עין וגו' כי כמו שער בנפשו כן הוא אכול ושתה יאמר לך וגו' רב נחמן בר יצחק אמר עובר בשני לאוין אל תלחם ואל תתאו וא"ר יהושע בן לוי אין עגלה ערופה באה אלא בשביל צרי העין שנאמר ⁷ וענו ואמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה וכו' ⁸ על לבנו עלתה שוקני ב"ד שופכי דמים הם אלא לא בא לידינו ופטרנוהו

ולא ראינוהו והנהגוהו לא בא לידינו ופטרנוהו בלא מזונות לא ראינוהו והנהגוהו בלא לוייה אמר אדא א"ר שמלאי 'בית הכנסת שכולה כהנים כולן עולין לדוכן למי מברכין אמר ר' זירא לאחיהם שבשדות איני ⁹ והתני אבא בריה דרב מנימין בר חייא ¹⁰ עם שאחורי כהנים אינן בכלל ברכה לא קשיא ¹¹ הא דאניסי הא דלא אניסי והתני רב שימי מבירתא דשיחורי בית הכנסת שכולה דלא אישתייר בי עשרה גופא תנא אבא בריה דרב מנימין בר חייא עם שאחורי כהנים אינן בכלל ברכה פשיטא אריכי באפי גוצי לא מפסקי תיבה לא מפסקא מחיצה מאי ת"ש ¹² דאמר רבי יהושע בן לוי ¹³ אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים איבעיא להו צדדין מהו אמר אבא מר בר רב אשי ת"ש דתנן ¹⁴ גתכוון ¹⁵ להוות לפניו והוה

לחודייהו הילכך כולן עולין ומברכין לאחיהם שצטדות: אריכי צאפי גוצי לא מפסקי. צין כהנים מהיות בכלל צרכה דאם כן אין לדבר סוף: והוא

משלהם סהא. אזהרה זו הכהנים זיהירו: **ושמו** אס שמי. תלה הכתוב הדבר צהן להיות צרכה זו שימת שמו על עמו ולא עשה צורך ישראל אלא צורך מקום: **ואצרכה מצריכך**. דאלו ואני אברכם ישראל קאי כר"ע דלמר צאלו טריפות (מולין דף מט.) למדנו צרכה לישראל מפי כהנים מפי הגבורה לא למדנו כשהוא אומר ואני אברכם הוי אומר הכהנים מצרכים את ישראל והקצ"ה מסכים על ידס: **לפרקים**. צחגים וצמועדיס: **שאינו עולה צעודה**. קודם סיסיס שליט צבור רנה צריך לעלות על הדוכן: **וירד מעשות**. אלמא צעוד צעודה צידו ציך ואח"כ וירד מעשות אלמא השמא הוה דגמר: **מעיקרא הוו עקרי כרעייהו**. ממקומן צעודה אכל רחוק היה מקומן מן הדוכן ולא מטו עד דגמריה צרכת הצעודה: **וסנ נמי**. צצרכות אס הצטותמו כו'. רישא הכי איתא העובר לפני המיבה לא יענה אמן אחר הכהנים מפני הטירוף ואס אין שם כהן אלא הוה לא ישא את כפיו שלא מיטרף דעמו צצובו לתפלתו ולא דע להטחיל מיד צציס שלום ואס הצטותמו הוה מלומד דצבר ולא מטרף דעמו נושא את כפיו וחוזר לתפלתו: **רשאי**. לישא את כפיו: **והא לא עלה צעודה**. אלא דעקר פורתא וש"מ סגי צבהי שעוקר מעט רגליו לילך לצד הדוכן צעודה: **לנדך**. צהמ"ז: **לטוב עין**. שונאי צצט וגומלי חסד צצמונין: **מדינין צצרי עין**. ואין אכולים משלסה:

כי חנם מזורה הרשת. לעיל מיניה משמע צצרי עין נאצרה לרס וגו' כל הון יקר נמלא וגו'. כי חנם מזורה הרשת לשון חזרה על נוהו גפרית"ו. כך דרכס של יאידים לזרות חטים ושעורים צצשתם כדי שיצאו העופות לאכול ואלו כרי העין חנם מאצדין מזונות שזרינן צצשתם צעימי כל בעל כנף שאף הן מצריין צהן ואין נהינן ממזונותיהן: **כי כמו שער צנפשו**. שער זה על כרמנו לשון פעל הוה ונקודתו מוכחת עליו שחליו קמץ וחליו פתח וטעמו לנטיה כאליו זה האוכל מיכר והשעיר צנפשו של צר עין וכן הוה לשון כתחנים השוערים (וימיה כט.) ומנחס צן סרוק פירשו לשון שיעור תמיד הוה משער כמה יאכל זה ועד למזונות הוצרך ולא היה לו וראה אחד נושא מזונות וצא לחוטפס ממנו לאונס רעצון ועמד זה עליו והרגו: **צלא לוייה**. מצורה שילך עמהם: **שצטדות**. דלחסי צמללכתן ואין יכולין לצא: **דלא אניסי**. העומדין צצכהכ"נ אחורי הכהנים לא אניסי אלא שאין הצרכה הצכה עליהם לעקור רגליהם ולצא לפני הכהנים להיות מתצרכים פנים כנגד פנים כדת הלכך אינס בכלל צרכה כדלמר"י ¹⁶ מה תצרכו פנים כנגד פנים: **מצירסא דשחורי**. לשון צירה שחורי מקום: **אישתייר צי עשרה**. מקלמא עולין לדוכן והעשרה עוינין אמן. לא אישתייר צי עשרה לא חשיב לצרכה והוא

(א) [מנחות מד., ג] צצכות לה. (א) לקמן מה. (ד) ר"ה לה. (ה) פסחים פה. (ו) פרה פרק יב מ"ג. (ז) ואינו יתי, (ח) [עליל ע"א], (ט) שר"ג

תורה אור השלם

1. וישמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם. במדבר ו כז
2. ואברכה מברכך ומקלך אחר וברכו בך כל משפחת האדמה: בראשית יב ג
3. וישא אהרן את ידיו אל העם וברכם וירד מעשת החטאת והעולה והשלמים: ויקרא ט כב
4. טוב עין הוא יבורך פי נתן מלחמו לדך: משלי כב ט
5. כי חנם מזורה הרשת בעיני כל בעל כנף: משלי א יז
6. אל תלחם את הים רע עין ותחאיו למטעמיהו: כי כמו שער בנפשו כן הוא אכל ושתה יאמר לך ילבו כל עקר: משלי כג ו-ז
7. וענו ואמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה ועינינו לא ראו: דברים כז א

מוסף רש"י

אם הבטחתו שנושא את כפיו וחוזר לתפלתו. לומר אס צטוח הוה שאלן דעמו מצורפת מלימת הצבור (ברכות ד.ד.) לא בא לידינו ופטרנוהו בלא מזונות. והיינו ידיו לא שפכו, לא נהגו על ידנו שפטרנוהו כלל מזונות והוצרך לנטס את הכרית ועל ידי כך נהגו (קטן חה.) והנהגוהו בלא לוייה. יחיד כלל מצורה. והיינו ועיניו לא ראו (סס.) עם שאחורי כהנים אינן בכלל ברכה. ואפי' יצאו ידי חובתו צצכיהם הוי דמזו למימי קמי כהנים ופטו כהנים אליהם וצירטס והס לא צלו, אינן בכלל צרכה (ר"ה לה.) אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים שאין הפסק לפני המקום, שהכל גלי ודועל לפניו ואין סמימה לפניו (פסחים פה.)

